

Sygn. akt I C 1939/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant: p.o. prot. sąd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 listopada 2020 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W.

o zapłatę 6028,48 zł

I. zasądza od strony pozwanej Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. 3 738,28zł (trzy tysiące siedemset trzydzieści osiem 28/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 listopada 2019 roku;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 1 391,77 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. zwraca powódce od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku 358,56 zł tytułem nadpłaconej zaliczki zdeponowanej pod poz.500063419871.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 6 028,48 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że 9 czerwca 2019 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w następstwie którego uległ uszkodzeniu pojazd marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność A. N. (1) i A. N. (2), zaś po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznano im odszkodowanie w wysokości 2 208,07 zł. W ocenie poszkodowanych przyznana kwota była niewystarczająca na dokonanie naprawy pojazdu, dlatego zlecili sporządzenie kosztorysu niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił, że koszt naprawy wynosi 7 867,55 zł. Powódka podała, że na mocy umowy cesji nabyła od poszkodowanych wierzytelność przysługującą im wobec obowiązanej do naprawienia szkody strony pozwanej, zaś dochodzone pozwem roszczenie stanowi różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym w toku postępowania likwidacyjnego, powiększoną o kwotę 369 zł poniesioną przez poszkodowanych związku ze sporządzeniem prywatnej opinii.

Strona pozwana Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana przyznała, że posiada legitymację procesową bierną i działa w oparciu o przepis art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jak również, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono poszkodowanym kwotę 2 208,07 zł, która, jej zdaniem, w pełni rekompensuje powstałą

szkodę. Zakwestionowała jednak legitymację czynną powódki w niniejszym procesie, wysokość dochodzonego roszczenia oraz datę początkową naliczania żądanych odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 czerwca 2019 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność A. N. (1) (poprzednio A.) i A. N. (2). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w zagranicznym towarzystwie, przy czym szkodę jako korespondent prowadziło (...) S.A. z siedzibą w W..

Po zakończeniu postępowania likwidacyjnego i ustaleniu zakresu uszkodzeń w pojeździe, poszkodowanym wypłacono kwotę 2 208,07 zł.

Bezsporne.

W ocenie poszkodowanych, przyznane odszkodowanie było niewystarczające, aby dokonać naprawy pojazdu i przywrócić go do stanu sprzed szkody, dlatego zlecieli sporządzenie prywatnej opinii, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 7 867,55 zł. W związku z dokonaną wyceną poszkodowani ponieśli wydatek w kwocie 369 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy nr 2003 z 15.07.2019 r. – k. 22 - 26

- faktura VAT (...) – k. 27

Poszkodowani nie pamiętają dokładnie, co zaoferowało im towarzystwo likwidujące szkodę, oprócz wysokości przyznanego świadczenia.

Dowód:

- zeznania świadka A. N. (1) – k. 86

- zeznania świadka A. N. (2) – k. 86 verte - 87

W dniu 4 listopada 2019 r. powódka zawarła z A. N. (1) i A. N. (2) umowę przelewu, której przedmiotem była wierzytelność z tytułu odszkodowania przysługującego im od pozwanej w związku ze szkodą z 9 czerwca 2019 r.

Dowód:

- kserokopia umowy przelewu wierzytelności z 4.11.2019 r. – k. 28

- zeznania świadka A. N. (1) – k. 86

- zeznania świadka A. N. (2) – k. 86 verte - 87

W wyniku zdarzenia z 9 czerwca 2019 r. w pojeździe poszkodowanych uszkodzeniu uległy następujące elementy: osłona zderzaka przedniego, nakładka zderzaka przedniego, osłona ucha holowniczego przednia, osłony mechanizmu wycieraczki (lewa i prawa) oraz reflektor przedni prawy. Do wymiany zakwalifikowano zderzak i reflektor przedni, których naprawa nie przywróciłaby zakładanych przez producenta parametrów techniczno – eksploatacyjnych. W przypadku zderzaka konieczne jest zastosowanie części oryginalnej (jakość O), zaś reflektor przedni można zastąpić częścią zamienną (jakość (...)), która zapewni przywrócenie pojazdu do zakładanych przez producenta warunków techniczno – eksploatacyjnych oraz przywróci samochodowi właściwe walory estetyczne.

Koszt naprawy samochodu w technologii przewidzianej przez producenta samochodu, przy zastosowaniu średniej stawki 100 zł za roboczogodzinę mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych (blacharsko – mechanicznych i lakierniczych) w obrębie zamieszkania poszkodowanych wynosi 5 577,35 zł brutto.

Dowód:

- protokół szkody w pojeździe – k. 57
- zdjęcia uszkodzonego pojazdu – k. 59 verte - 63
- opinia sądowa wraz z kalkulacją naprawy sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G. z 13.08.2020 r. – k. 92 - 112

Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części tj. co do kwoty 3 738,28 zł.

W przedmiotowej sprawie poza sporem był fakt zaistnienia w dniu 9 czerwca 2019 r. kolizji, w następstwie której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący współwłasność A. N. (1) (poprzednio A.) i A. N. (2). Strona pozwana przyznała, że w ramach postępowania likwidacyjnego poszkodowanym została wypłacona kwota 2 208,07 zł, jak również, że posiada ona legitymację bierną do występowania w niniejszym procesie zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 t.j.). Zakwestionowała jednak legitymację czynną powódki w kontekście przedłożonej kserokopii umowy cesji, wysokość dochodzonego roszczenia i datę początkową naliczania żądanych odsetek.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do treści art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Wymaga podkreślenia, że podmiot odpowiedzialny za szkodę komunikacyjną zobowiązany jest pokryć koszty przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed zdarzenia, zatem naprawa winna odbyć się z użyciem takich części, w jakie wyposażony był uszkodzony pojazd. Niemniej, jeśli możliwy jest zakup części w jakości, które spełniają te same warunki techniczno – eksploatacyjne jak część oryginalna, możliwe jest przeprowadzenie naprawy z wykorzystaniem tej części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że mimo przedłożonej przez powódkę kserokopii umowy zawartej z poszkodowanymi w dniu 4 listopada 2019 r., Sąd nie miał wątpliwości, iż w istocie doszło do skutecznego przeniesienia wierzycielności będącej podstawą dochodzonego roszczenia. Okoliczność tę potwierdziły zeznania świadków A. N. (1)

i A. N. (2), które były spójne, logiczne, i co do prawdziwości których Sąd nie miał wątpliwości, zwłaszcza, że nie są oni zainteresowani w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

Mając na uwadze, że obie strony posiadały legitymację do występowania w przedmiotowym procesie, zasadnym było ustalenie zakresu odpowiedzialności pozwanej w kontekście uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu uszkodzonych, jakie powstały w związku ze szkodą z 9 czerwca 2019 r.

Celem ustalenia tych kosztów, Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej, analizy rachunków i kosztorysów oraz wycen T. G., który posiada specjalistyczną wiedzę.

Opinia sporządzona przez biegłego, jest w ocenie Sądu fachowa, rzetelna i wyczerpująca, dzięki czemu w dużej mierze posłużyła za ustalenie stanu faktycznego oraz wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia.

Biegły sądowy w sposób rzeczowy i precyzyjny określił, jakie prace należy wykonać, aby przywrócić pojazd uszkodzonych do stanu sprzed szkody z 9 czerwca 2019 r. Wskazał również, że wymianie podlegają dwa elementy, przy czym jeden z nich tj. reflektor przedni prawy można zastąpić częścią zamienną jakości (...). Biegły wyjaśnił, że części (...) produkowane są w większości przypadków na tych samych liniach technologicznych, na których produkowane są części na pierwszy montaż. Spełniają one warunki techniczno – eksploatacyjne założone przez producenta, zapewniają pełne bezpieczeństwo eksploatacji pojazdu oraz komfort podróżowania.

Naprawa pojazdu uszkodzonych z zastosowaniem jednej części jakości (...) zapewni przywrócenie pojazdu do zakładanych przez producenta warunków techniczno – eksploatacyjnych oraz przywróci samochodowi właściwe walory estetyczne, przy czym zastosowanie takich części obniży koszt naprawy o kwotę 2 265,60 zł brutto. W ocenie Sądu przyjęcie za podstawę ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodce kosztów naprawy z zastosowaniem części oryginalnych zalecanych przez producenta i dostępnych w sieci dealerskiej A. wyliczonych przez biegłego na kwotę 7842,95 zł (k. 101) byłoby nieuzasadnione, zwłaszcza w sytuacji, gdy pojazd uszkodzonych był wyprodukowany w 2006r., a zatem w chwili zdarzenia pojazd liczył ponad 13 lat.

Jednocześnie należy wskazać, że biegły zanegował możliwość zainstalowania części zamiennych produkowanych przez podmiot inny niż uznany przez producenta danej marki, związany jest z ryzykiem pojawienia się problemów przy dalszej pracy pojazdu, jak również trudności przy montażu takich części. Ponadto, części alternatywne produkowane są zazwyczaj z materiałów niższej jakości oraz przy zastosowaniu innych niż producenckie technologii. Elementy takie szybciej ulegają korozji i cechują się mniejszą trwałością.

W oparciu o ustalony stan faktyczny, Sąd uznał, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu uszkodzonych umożliwiający przywrócenie go do stanu sprzed zdarzenia z 9 czerwca 2019 r., przy uwzględnieniu technologii przewidzianej przez producenta i zastosowaniu średniej stawki 100 zł za roboczogodzinę w warsztatach blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w obrębie zamieszkania uszkodzonych wynosi 5 577,35 zł brutto. Skoro w toku postępowania likwidacyjnego, uszkodzonym wypłacono sumę 2 208,07 zł, roszczenie powodki zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 3 369,28 zł. Zasadne było również żądanie zwrotu 369 zł poniesionych w związku ze zleceniem przez uszkodzonych sporządzenia kosztorysu przez niezależnego rzeczoznawcę. Kwota ta została należycie udokumentowana i pozostaje w związku ze zdarzeniem z 9 czerwca 2019 r., albowiem dokonana w prywatnej opinii wycena dała powodce podstawy do wystąpienia na drogę sądową.

Bacząc na świadczenie przyznane przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego oraz rzeczywistą wartość szkody poniesionej w związku ze zdarzeniem 9 czerwca 2019 r., Sąd zasądził na rzecz powodki kwotę 3 738,28 zł.

O należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia orzeczono w oparciu o przepisy art. 481 § 1 k.c. i 817 k.c. Uszkodzeni zgłosili szkodę 9 czerwca 2019r., a strona pozwana pismem z 9 lipca 2019r. przyznała im odszkodowanie w wysokości 2208,07 zł. Należy przyjąć, że zgodnie z art. 817 k.c. roszczenie o wypłatę odszkodowania odpowiadającej rzeczywistym kosztom naprawy pojazdu stało się wymagalne 30 dni po zgłoszeniu szkody, a zatem

z dniem 9 lipca 2019r. W ocenie Sądu wypłata w ustawowym terminie odszkodowania stanowiącego zaledwie 39% wartości rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu nie może być uznane za spełnienie świadczenia. Zatem wymagalność dalszego roszczenia odszkodowawczego, z uwagi na rażące zaniżenie odszkodowania, winna być przyjęta z dniem 9 lipca 2019r. Skoro powódka zażądała odsetek od dnia wniesienia pozwu tj. od 21 grudnia 2019r., Sąd nie mógł orzec ponad żądanie i zasądził należne odszkodowanie z odsetkami zgodnie z żądaniem zgłoszonym w pozwie.

Rozstrzygając o kosztach, Sąd kierował się treścią art. 100 k.p.c. Łączne koszty postępowania wyniosły 5175,74 zł. Powódka wygrała proces w 62%, a zatem powinna ponieść koszty w łącznej wysokości 1966,67 zł, a pozwana do kwoty 3208,77 zł. Powódka poniosła koszty w łącznej kwocie 3 358,44 zł, w tym 400 zł opłata sądowa od pozwu, 1 800 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa oraz 1 141,44 zł wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego. Koszty poniesione przez pozwaną to 1 817 zł, w tym 1 800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Dokonując stosunkowego rozdzielenia tych kosztów, skoro powódka poniosła koszty w kwocie 3358,44 zł, a obciążały ją koszty do kwoty 1966,67 zł, to Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki różnicę tj. kwotę 1 391,77 zł.

Mając na uwadze, że uiszczona przez powódkę zaliczka na poczet należności biegłego nie została w całości spożytkowana, Sąd, stosownie do treści art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755 t.j.), zwrócił jej pozostałą kwotę 358,56 zł.